

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Hymne til Vandet

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Hymne til Vandet", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 177. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:  
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staf02tom-shoot-workid56546/facsimile.pdf>  
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

### Hymne til Vandet

- 1 En Gud mig bevæger foruden Rist  
Og vældigt mig byder at synge,  
Men raader, hvad kaaret jeg her eller hist  
Med digterisk Krands at omslynge?  
Jeg ærer Guders og Menneskers Krav,  
Dog kroner nu Sangeren dig, o Hav!
- 2 Azurne Jomfrue, Himmels Brud!  
Paa Barmen du bæver dens Billed'  
Og breder saa længselfuld Armene ud,  
Fra vinkende Brudgom adskillet;  
De Elskovssukke, som dig undflyer,  
De stige til Himlen, vi kalde dem Skyer.
- 3 Du Kjærlighed er, thi du tager Gestalt  
Af Alt hvad dig, Flydende, favner,  
Og atter vil du omfavne Alt,  
I standsende Bredder du savner;  
Det selviske Enkelte hader du,  
Til Alforeningen stræber din Hu.
- 4 Den store Forløsnings sindrige Pandt,  
Utalte til Eet du forbinder,  
Hvo veed Draabernes Tal, som i dig nedrandt?  
Hvis Øie den enkelte finder?  
Thi Draaber, Kilder og Elve bortdøe,  
Salig hengivne, i favrende Sø.
- 5 Du til Forhærdelsen smiger dig tro,  
I dit Favntag vil du den smelte,  
Den trodsige Klippe har ingen Ro,  
Du vil den som Bølge henvelte;  
Ja, med dit cirkelende Favn du omsnoer  
Jorden fra Pol til Pol, som et Noer.

- 6 Sangværdige Vand! utørnt du udgaaer  
Fra Havet i tallose Aarer,  
Paa Naturens Kind du som Roser udslaaer,  
Af Menneskets Øie som Taarer,  
Dog aldrig opholder dig nogen Gestalt,  
Du stræber igien til det *fornløse* Alt.
- 7 I stille Længsel du drager mig til,  
O Evigheds jordiske Lige:  
I Bølgernes gjennemsigtige Spil  
Mig vinker et hemmeligt Rige.  
Hvor saligt maae det ei være der,  
Hvor ikkun det Heele Formen er!
- 8 Selv hisset, hvor Formen ved uistakt Pol  
I Favn dig, Forhædede, tager,  
Du vaagner af Døden for nærmere Sol,  
Det Heele sit Tabte tildrager,  
Thi strider du med Forsteeningen,  
Fælder Taarer – og døer igien.
- 9 Dig kroner jeg, dig, forgadede Vand!  
Naturens Liv og dens Længsel!  
Og skuer saa tidt fra Breddernes Rand  
I Bølgetræs glimtende Trængsel:  
Den ene kommer, den anden gaaer,  
Himlen i dem sine Stierner saer!